

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Agatho Presbytero. 160.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ἔχ' ὀπλίσαυτες, ἀλλὰ καλωπίσαι-
 τες ἐξέπεμψαν ὅτι τὸν πόλεμον ἴδε-
 σαν γὰρ ἄλλως ἢ ἄνωθεν ῥοπιῶν αἰ-
 τῆς οὐκ ἀπιστομηδίας, εἰ μὴ εἰς πορ-
 νείαν, εἴτ' ἐκείθεν εἰς εἰδωλολατρείαν
 ὀλιγοθύσιον. πέφυκε γὰρ τὰ μέγιστα
 τῆς πλημμελημάτων ἐκ βραχυτέ-
 ρων τίκτεσθαι. αἱ δ' ἐξεληθῆσαν, ὅτι ἢ
 μάχην ἠκροβολίζοντο παρὲς αὐτὸς,
 ξίφος μὲν μὴ ἐπαρόμηναι, μήτε βέ-
 λος, πλὴν δὲ μορφῶν καὶ τὸν κόσμον
 ἀπὸ παντὸς πολεμικοῦ μηχανήματος
 παρβαλλόμενοι, καὶ ποσοῦτον αἰτῆς
 παρβαλλόμενοι, ὡς ῥιψαίνας τὰ ὄπλα παρ-
 χάρησαι ἐκείνας τὸ πρόπομον, ὡς δὲ
 εἶδεν ὁ τῆς ἀρχιερέως υἱὸς μὴ μόνον τὸς
 ἀγγελίαις, ἀλλὰ καὶ τὸς ἐν τέλει ῥι-
 ψαίνας γενησιμῶν, καὶ εἰς πορ-
 νείαν ὀρμήσαντας, καὶ πλὴν γείαν ῥοπιῶν
 ἀπὸ τῆς ἀποπλήναι μέλλουσας, παρ-
 παθίνας, καὶ διχάσις ὀργῆς ἐμπληροῦσθαι
 ξίφος μεταχειρισάμενος, ἕνα τῶν ἐν
 τέλει μετὰ τῆς πεπορευμένης γυναι-
 κὸς ἀνέλε. καὶ ἕπος ἔρησεν, ἔ μόνον
 τῆ νοσήματος πλὴν νομιῶν ὅτι τὰ χέ-
 ρια σπύδουσαν, ἀλλὰ πλὴν γείαν ὀρ-
 γῶν ἰδὲ ἀμαρτήσιας ὅτινε μορφήν
 ἱερωσύνης ἡμεῖς πέμπεται, ὁ πλὴν ἀκο-
 σμίας ἐπιμαῖν, ὡς φραττηκῆς εὐκο-
 σμίας πείραν δίδυς, καὶ τῆς ἔστιν ὁ ζη-
 τῆς μαθεῖν ἔστι Φινέες, καὶ ἐξελιάσθη,
 καὶ σκόπασεν ἢ θραῦσις, καὶ ἐλογίθη
 αὐτῶ εἰς διχασίαν. ἐπίμνησε γὰρ ἢ
 θεῖα φύσις πῶν παρὲς αὐτῆς διχάσις ἀ-
 γαλακίνας, καὶ δύο σφαγαῖς πλὴν
 παρβαλλόμενοι ἐπιμαῖν.

Ἀγαθῶ πρεσβυτέρῳ ρε.

Ὅτι ὁ θεοφιλῆς Ἀβραὰμ ἀφ' ἑνὸς
 χηροῦν ἀπὸ τῆς Περσίδος εἰς τὴν Πα-
 λαστίνην. ἀφ' ἑνὸς εἰς πλὴν Λίγν-
 πον ἦκε, θεασάμενος οἱ ἐν τέλει πλὴν
 σῶντοι αὐτῆς χέλλει τε καὶ ἀρετῆ
 γυναικείᾳ ἀσπράττισαν, ὡς πὶ φέροντες
 τῶ βασιλεῖ κειμήλιον τιμαλφίνας-
 ποι, χεταμνύσιν αὐτῶν, καὶ ὁ ἀφαι-

ad bellum emiserunt. Perspectum enim &
 exploratum habebant, diuinam opē haud
 aliter ab ipsis abscessuram esse, nisi in stu-
 prum, atque ita in idolorum cultum labo-
 rentur. Sic enim natura comparatum est,
 ut maxima peccata ex minoribus & leuio-
 ribus ortum trahant. Ille igitur ad pugnam
 egressus, aduersus eos velitabantur, non
 gladium vllum, aut telum vllum secum
 efferentes, verum formæ elegantiam & or-
 natum, bellicarum omnium machinarum
 instar obiiicientes. Atque hac ratione ipsos
 usque adeo superarunt, ut abiectis armis
 palmam eis concederent. Posteaquàm au-
 tem Sacerdotis filius non gregarios dun-
 taxat, verum etiam amplissimos quosque
 clypeo abiecto terga veruisse, atque in for-
 nicationem prorupisse, propterea diuinum
 auxilium iam iamque ab ipsis auolaturum
 esse perspexit, magno animi dolore affe-
 ctus, ac iusta iracundia peresus, accepto
 ensē vnum è proceribus simul cum ea mu-
 liere, cum qua stupri cōmercium habue-
 rat, interemit: sicq; non modò serpentem
 morbum atque ad periculosas partes graf-
 fantem, verum etiam diuinam iram, eos
 qui flagitium admiserāt depascentem, cō-
 pressit. Sacerdotij ergo honore affectus
 est, qui huiusmodi obscenitatem excide-
 rat, ut qui imperatoria honestatis experi-
 mentum præbuisset. Atque hæc est huius
 loci, quam tibi exponi postulas, sententia,
 Stetit Phinees, & placauit, & cessauit
 quassatio: & reputatum est ei ad iustitiam.
 Diuina enim natura cum qui ante se diui-
 na iracundia exarserat, sic per duplicem
 eandem flagitiū reprefferat, honore affectit.

Agatho Presbytero. 160.

Quo tempore Deo charus Abraham
 ob diuinum quidem oraculum in Palæsti-
 nam, ob famem autem in Aegyptum per-
 rexit, proceres uxorem ipsius pulchritudi-
 ne ac muliebri virtute fulgentem conspi-
 cantes, non secus ac thesaurum quendam
 summi pretij ad regem ferentes, eam ipsi
 indicant. Atque ipse eam, pudicitia potius

quàm formæ præstantia collucentem auferret. Posteaquàm autem maritus mortis metu perterritus fratrem ipsius se esse simulans, vxorem quidem prodidit, non tamen aduersus prouidentiam exclamauit, tum verò diuinū auxiliū arma sua mouens pio viro intactam atque integram vxorem suam reddidit. Noctu enim ille acerbissimis cruciatibus affecto, voluptatibusque per dolores domitis, vel, vt rectius loquar, extinctis ac de medio sublatis, ita demum iusto viro coronam tulit. Quamobrè nos quoque, si in tentationes incidamus, ne diuinam patientiam clamoribus infectemur, verùm eam porius complectamur, quæ, & exitus in his rebus, quæ nullū exitum habere videntur, & consilia, quæ ex desperatis rebus emergamus, inuenit.

Archontio Presbytero. 161.

Quoniam quid manus spina significet, ex me quaeris, audi. Quandoquidem barbarus tyrannide temulentus, & arrogantia superciliosus, atque præ vino vertigine laborans, sacrosancta pocula non modò viris, sed etiam mulieribus, quæ ipsius voluptatibus obsequabantur, ad vsum proposuerat, idcirco ea pars manus, quæ cubitum sequitur, conspecta est, sententiam aduersus eum pingens. Vt enim pictores (vt ab eorum quoque audacia demonstrationem fumam) rebus iis, quæ corporis expertes sunt, corpus tribuentes, manum solam pingere conantur, terrenarum rerum capita corona redimètem, quò imperium ipsis cælitus datum fuisse demonstrant: sic etiam illic Dei per indulgentiam sese demittentis consilio manus visa est, vt illud ostenderetur, omnium regem calculum aduersus tyrannum efferre, ac sententiam subscribere.

Martyrio Presbytero. 162.

Pietas ac iustitiæ norma in eo sita est, vt ea quidè quæ rectè ac ex virtute gerimus, occultemus, tum quia finis incertus est,

ῥεῖται τὴν γυναιχά, σωφροσύνῃ πλεονῆ καὶ μετὰ λάμπουσι. ὡς δ' ὁ ἀνὴρ θάνατον διδῶν ἀδελφὸς εἶναι αὐτῆς σιγηλάμνος, παρὸν δὲ μὴ τὴν γυναιχά. τὸ δὲ θείας μακροθυμίας ἔκτεβόση. τότε δὲ τότε ἡ θεία ἔπικουσία, τὰ οὐκεία ὄπλα κινήσασα τῷ θεοφιλεῖ τὴν σιεύοντι ἀνέπαφον, καὶ ἀκέραιον σποδῆδωκε. νύκτωρ γὰρ ἐκείνοι πιχροτάταις βασάνοις ματίξασα, καὶ τὰς ἡδονὰς τοῖς πόνοις δαμάσασα, μᾶλλον δὲ φρέδας οἴχεσθαι ὠρεσκονίασασα, ἔπας τῷ δικαίῳ τὸ φέρον ἤνεγκε. ποιγαροῦ καὶ ἡμεῖς εἰ πειρασμοῖς ἀειπέσοιμεν, μὴ τῆς θείας μακροθυμίας καταβαλόμεν, ἀλλ' ἀντεχώμεθα μᾶλλον αὐτῆς τῆς καὶ πόροις ἐν σπύροις, καὶ μηχανὰς ἐν ἀμηχανοῖς εὐλοκίσις.

Archontio Presbytero. 161.

Ἐπειδὴ τί ἐστιν, ἔφη, τὸ ἀσφάλας χειρὸς, ἀκουε. ἐπειδὴ ὁ βάρβαρος μεθύων τῇ τυραννίδι, καὶ ὠφρομῆτος τῷ ἀλαζονείᾳ, καὶ τῷ οἴνω καρῆσασθαι, τὰ ἴερα σκεῖν ἔμνον ἀνδράσιν, ἀλλὰ καὶ γυναιξί. τὰς τὰς ἡδονὰς αὐτῶ θερεσκονίασασα ὠρεθῆκεν εἰς χεῖρσιν ὠφθῆ τὸ μετὰ τὸν πῆχυν μέρος τῆς χειρὸς, τὴν κατ' αὐτῶ σπόφασιν ὑπογράφων. ὡσπερ γὰρ οἱ ζωγράφοι, ἵνα καὶ σπὸ τῆς σκῆναι τὴν τὴν σπὸ δειξῆν ποιήσασα, σώματα ποιούσας τὰ ἀσώματα, χεῖρα γράφειν ὅτι χεῖρσιν μόνον φέρουσιν τῆς τῆς βασιλευσῶν τὰς καρφάς, ἵνα δείξωσιν ἕξασθαι αὐτοῖς τὴν ἀρχὴν δέδοσθαι ἔπι κακῆ συγκαταβαπτικῶς ὠφθῆ, ἵνα δειχθῆ. ὅπ' ὁ τῆς ἀπάντων βασιλευσῶν τὴν κατ' τῆ τυραννίᾳ ἐκφέρει ψῆρον, καὶ τὴν σπόφασιν ὑπογράφει.

Martyrio Presbytero. 162.

Καὶ ὅτι καὶ εἰσεβείας καὶ δικαιοσύνης τὸ κρύπτειν μὴ τὰ κατὰ νόματα, ἀλλὰ τὸ τοῦ τέλους ἀδελφόν, καὶ ἀφ' ὃ τοῦ ἐνοχλεῖν